

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 294/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	sekretarz sądowy Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa H. K. (1)

przeciwko (...)Portowi Lotniczemu im. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 9 grudnia 2019 r. sygn. akt I C 2126/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Grzegorz Krężolek

Sygn. akt I ACa 294/20

UZASADNIENIE

W ostatecznie określonym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko (...) Portowi Lotniczemu im. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B., powódka H. K. (1) domagała się zasądzenia kwoty 121.800 zł z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...) w związku z wejściem w życie uchwały Nr(...)Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 roku oraz kwoty 79.350 zł z tytułu kosztów wypełnienia wymagań technicznych budynków , na stanowiącej jej własność nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...), określonych w § 6 pkt 2 Uchwały Nr (...) Sejmiku Województwa (...).

Obydwu świadczeń domagała się wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, począwszy od dnia od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Wnosiła się również obciążenie strony przeciwnej kosztami procesu.

Motywuując zgłoszone żądania wskazała , iż uchwałą Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r, która weszła w życie w dniu 11 lipca 2009 r. , utworzony został obszar ograniczonego użytkowania dla lotniska (...), zarządzanego przez stronę pozwaną.

Powódka jest właścicielem nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), leżącej w obrębie tego obszaru. Jego ustanowienie stanowi jeden z przypadków ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości przez jej właściciela , a zatem strona pozwana zobowiązana jest na naprawienia szkody z wynikłej stąd dla powódki .

W oparciu o wnioski prywatnej opinii rzeczoznawcy , która zleciła twierdziła , iż poniesiona w ten sposób przez nią szkoda zamyka się w kwocie 201.150 zł w tym 121.800 zł z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości i 79.350 zł z tytułu kosztów wypełnienia, wskazanych przez uchwałę , wymagań technicznych budynków w ramach zapewnienia tzw. komfortu akustycznego

Jako podstawę prawną swojego roszczenia H. K. (1) wskazała art. 129 ust. 2 i art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Twierdziła ,że dochodzenie roszczenia wynikającego z tych przepisów, nie jest uzależnione od wcześniejszego poniesienia przez właściciela budynku kosztów jego dostosowania do wymagań technicznych na obszarze strefy ograniczonego użytkowania. Jej zdaniem ustanowienie takiego obszaru ingeruje w zakres jej prawa własności (obowiązek znoszenia stanu ponadnormatywnej emisji hałasu), a zatem szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy jest także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, iż jej właściciel będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze emisje , wynikające w szczególności z bliskości funkcjonującego lotniska , którego oddziaływanie na nieruchomości z nim sąsiadujące było przyczyną podjęcia wskazanej wyżej uchwały Sejmiku Województwa.

Żądająca odszkodowania argumentowała ponadto , i z próby ugodowego zakończenia sporu z pozwaną spółką nie przyniosły rezultatów , chociaż przed upływem dwóch lat od dnia wejścia w życie uchwały, w dniu 8 lipca 2011 r. zawiadzała ją do próby ugodowej.

Od tej daty powódka domaga się także odsetek ustawowych za opóźnienie, albowiem już wówczas zgłosiła stronie odpowiedzialnej za wyrównanie uszczerbków majątkowych określonych wyżej , swoje roszczenia zmierzające do ich indemnizacji.

Strona pozwana odpowiadając na pozew domagała się oddalenia powództwa oraz obciążenia H. K. (1) kosztami postępowania.

Negując zasadę swojej odpowiedzialności oraz wysokość szkody powódki , w pierwszej kolejności podniosła , że uchwała nr(...) weszła w życie w dniu 11 lipca 2011 r., a powódka swoje roszczenia zgłosiła stronie pozwanej w dniu 23 lipca 2011 r. natomiast pozew wniosła dopiero w czerwcu 2014 r.

Uchybiła zatem 2 letniemu, zawitemu, terminowi do wystąpienia z roszczeniem , który wynika z brzmienia art. 129 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. skoro nie ujawniła i nie zakomunikowała podczas jego biegu, pozwanej spółce swoich , obecnie dochodzonych roszczeń .

Zdaniem pozwanej w tym terminie należy dokonać czynności zgłoszenia, a nie jest on przeznaczony dla dochodzenia takiego roszczenia na drodze sporu sądowego

W ocenie pozwanej , która powoływała się na art. 136 ust. 3 ustawy roszczenie , oparte na tej normie nie jest zasadne także dlatego , iż powódka nie dowiodła poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z przywróceniem właściwego klimatu akustycznego budynku zajmowanego przez siebie, zlokalizowanego na jej nieruchomości. Tym samym nie

wykazała realizacji przesłanek wskazanych przez ten przepis. Co więcej, dochodzenie tej części odszkodowania byłoby sprzeczne ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem uprawnienia wynikającego z tego przepisu.

Podniosła także, że brak jest związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, a szkodą, której wyrównania dochodzi H. K. (1).

Jej nieruchomości umiejscowiona jest w strefie (...) obszaru ograniczonego użytkowania, posiada przeznaczenie mieszkalne i zakaz lokalizacji na tej nieruchomości obiektów użyteczności publicznej, nie wpływa na jej wartość, gdyż dotychczasowy sposób korzystania z niej nie został przez uchwałę Sejmiku Wojewódzkiego w żaden sposób zmodyfikowany.

Wartość realności powódki nie obniżyła się także na skutek immisji wynikających z funkcjonowania pobliskiego lotniska, skoro istnieje ono od dawna, a jego oddziaływanie było znane właścicielom okolicznych gruntów. Pomimo tego użytkowali je w sposób przez siebie wybrany.

Stan taki należy uznać zatem za utrwalony i nie skutkujący odpowiedzialnością odszkodowawczą strony pozwanej

Zakwestionowała również termin dochodzenia odsetek podnosząc, że z uwagi na funkcję kompensacyjną odszkodowania oraz faktu, iż jego wysokość powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, żądanie odsetek od daty wcześniejszej, niż data wyrokowania nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2019r Sąd Okręgowy w Krakowie :

- zasądził od strony pozwanej (...) Portu Lotniczego im. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B., na rzecz powódki H. K. (1) kwotę 89 318 zł z ustawowymi odsetkami od 23 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, w tym od 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie [pkt I],

- w pozostałym zakresie powództwo oddalił [pkt II],

- zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4 055 zł tytułem kosztów postępowania [pkt III],

- zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 4 042 zł z tego samego tytułu [pkt IV] oraz

nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu- Okręgowego w Krakowie od strony pozwanej tytułem opłaty od pozwu kwotę 4 466 zł, a nadto tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłych od powódki z zasądzonego roszczenia kwotę 8 253, 77 zł, a od strony pozwanej kwotę 6 485, 06 zł [pkt V sentencji wyroku]

Sąd I instancji ocenił jako niesporne pomiędzy stronami to, że :

H. K. (1) jest współwłaścicielką nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla K.w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Składa się z działki ewidencyjnej nr.(...), obręb (...).

Uchwałą Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r. (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z dnia 26 czerwca 2009 r., nr (...)), która weszła w życie w dniu 11 lipca 2009 r., utworzony został obszar ograniczonego użytkowania dla lotniska K. zarządzanego przez stronę pozwaną. Nieruchomość powódki znajduje się, w granicach tego obszaru, w jego strefie (...).

Uchwała została podjęta w związku z przekroczeniem standardów jakości środowiska w zakresie dopuszczalnych poziomów dźwięku, w szczególności zaś nadmiernego hałasu powodowanego przez lądujące/startujące na tym lotnisku samoloty.

Zgodnie z § 5 tego aktu, w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów: 1) w strefie (...) – zakaz lokalizowania i budowy

a) nowych obiektów zabudowy mieszkaniowej jedno - i wielorodzinnej, zabudowy zagrodowej i zamieszkania zbiorowego, zabudowy mieszkaniowo-usługowej, szpitali, domów opieki społecznej, oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, lokalizacji terenów rekreacyjno-wypoczynkowych poza miastem,

b) zakaz zmiany funkcji budynków z niemieszkalnych na mieszkalne;

2) w strefie (...) – zakaz lokalizowania i budowy nowych obiektów szpitali, domów opieki oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży; 3) w strefie (...) – zakaz lokalizowania i budowy nowych obiektów zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży – działających w porze nocnej

Zgodnie z załącznikiem nr 3.1 (wykaz działek objętych poszczególnymi strefami obszaru ograniczonego użytkowania lotniska (...) miasto K.) do wskazanej uchwały z dnia 25 maja 2009 r., nieruchomość H. K. (1) w całości została objęta strefą (...).

W zakresie okoliczności spornych Sąd I instancji ustalił, iż :

Dom powódki został wybudowany w latach 60 tych. H. K. (1) mieszka w nim nieprzerwanie od 6 roku życia. Jest współwłaścicielką wraz z braćmi nieruchomości, każdy z w udziale po 1/3.

Mieszka w nim obecnie wraz córką i jej dziećmi oraz ze swoim bratem. Od 10 lat, w związku z bliskością lotniska i przelatujących samolotów oraz drogi prowadzącej do innych domów, zaprzestała uprawy na działce warzyw. Rosną tylko krzewy ozdobne i drzewa iglaste . Wcześniej cała niezabudowana część działki była wykorzystywana pod ich uprawę.

W ostatnim czasie ilość samolotów oraz częstotliwość lotów zwiększyła się . Pierwszy samolot leci o 6 rano, ostatni o 1 w nocy. Niektóre samoloty są bardziej głośnie, tak że nawet przy zamkniętych oknach nie słyszy się rozmów domowników i cały dom „jakby chodził”. Wcześniej – gdy lotnisko ograniczało się jedynie do strefy wojskowej- jego działalność powódce nie przeszkadzała.

H. K. (1) nie miała zamiaru budować na swojej nieruchomości żadnej z placówek , których objęcie jej granicami strefy (...) obszaru ograniczonego użytkowania wznosić zakazuje.

Budynek mieszkalny powódki położony przy ul. (...) nie ma zapewnionego odpowiedniego klimatu akustycznego o jakim mowa w art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska.

Ponadnormatywny poziom hałasu w pomieszczeniach budynku jest spowodowany przez starty, lądowania i przeloty statków powietrznych na terenie lotniska (...) oraz zabudową standardowej stolarki okiennej.

W pomieszczeniach usytuowanych od strony północnej normy hałasu nie są przekroczone. Wszystkich okien wraz z wyjściami balkonowymi w domu powódki jest 12. Od strony północnej pomieszczeń jest cztery , w których są cztery okna i jedno drzwi balkonowe.

Szacunkowy koszt wymiany stolarki okiennej i drzwi balkonowych ze standardowych na dźwiękoszczelne o podwyższonych parametrach wynosi 19.566 zł brutto. Po odliczeniu konieczności wymiany okien i drzwi balkonowych w pomieszczeniach usytuowanych od strony północnej koszt wymiany stolarki na taką , która zapewnia wymagany standard akustyczny wyniósł by 12.292 zł.

Z dalszej części ustaleń Sądu I instancji wynika , że oszacowane zmniejszenie wartości rynkowej prawa własności nieruchomości gruntowej składającej się z działki oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), obręb (...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym i gospodarczym, położonej w K. przy ul. (...), w związku z ograniczeniami w jej zagospodarowaniu , wynikającymi z postanowień uchwały Nr (...)Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...), wynosi 77.026 zł.

Określona w opracowaniu biegłego [którą Sąd I instancji przyjął jako podstawę ustaleń faktycznych], wartość rynkowa nieruchomości powódki jest zgodna z wnioskami uzyskanymi z analizy lokalnego rynku nieruchomości gruntowych zabudowanych domami jednorodzinnymi. Atutem nieruchomości jest dobry stan budynku, wadą natomiast jego funkcjonalność z lat 70-tych i lokalizacja w strefie ograniczonego użytkowania – w strefie (...) z uwagi na sąsiedztwo lotniska (...)

Ponadto Sąd I instancji ustalił, iż :

w dniu 8 lipca 2011 r. H. K. (1) złożyła na dzienniku podawczym Sądu Rejonowego dla K. w K. wniosek o zawiązanie do próby ugodowej strony pozwanej w zakresie roszczeń będących później przedmiotem sporu pomiędzy stronami.

Natomiast pismem z dnia 18 lipca 2011 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty łącznie kwoty 201.150 zł tytułem naprawienia szkody wynikających z ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości, w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...)

W ramach oceny prawnej zgłoszonych roszczeń, Sąd Okręgowy ocenił je jak w części usprawiedliwione, a jego stanowisko można podsumować, odwołując się do sformułowanych w jej ramach, następujących stwierdzeń i wniosków:

a/ Powódka domagała się od strony pozwanej zapłaty kwoty 201.150 zł., tytułem naprawienia szkody, w tym kwoty 121.800 zł z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości i kwoty 79.350 zł z tytułu kosztów wypełnienia wymagań technicznych budynków. Jak twierdziła, szkoda za której wyrównanie odpowiada strona pozwana została jej wyrządzona na skutek ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, w którym znalazła się należąca do niej nieruchomość,

b/ podstawą dochodzonych roszczeń są art. 129 ust. 2, oraz art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska [jedn. tekst DzU z 2020 poz. 1219].

Pierwsza z tych norm umożliwia dochodzenie wyrównania szkody powstałej na skutek tego, że dotychczasowy sposób wykorzystywania nieruchomości uległ ograniczeniu. Szkoda ta obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

Druga z wymienionych norm jest podstawą odszkodowania za to, właściciel budynku musi ponieść koszty jego dostosowania do wymagań technicznych, będących następstwem wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania. Rozmiar tego uszczerbku wyznacza skala tych kosztów, a podlega on wyrównaniu także wówczas, gdy właściciel nie podjął żadnych faktycznych działań aby te dodatkowe wymagania spełnić,

c/ nie ma racji strona pozwana, podnosząc wobec roszczeń H. K. (1) zarzut przekroczenia terminu o jakim mowa w ust. 4 art. 129 ustawy

W myśl tego przepisu z roszczeniem wskazanym w jego ustępie 2 można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego, powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Bezspornym jest, że termin ten jest terminem zawitym do zgłoszenia żądań obowiązane do ich realizacji, w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem.

Przyjmuje się jednak w judykaturze, że użycie przez ustawodawcę zwrotu "wystąpić z roszczeniem" w art. 129 ust. 4 p.o.ś. nie jest przypadkowe. Ma za zadanie objęcie nim zarówno przypadków bezpośredniego zwrócenia się z roszczeniem wyrównawczym do podmiotu zobowiązanego do jego zaspokojenia, jak i sytuacji, gdy wierzyciel od razu decyduje się na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przed Sądem.

Wystąpienie z roszczeniem może oznaczać zarówno podjęcie działań skierowanych do drugiej strony stosunku prawnego, np. wezwania do zapłaty, jak też czynności procesowych, np. wniesienia do sądu powództwa albo wniosku o zawiązanie do próby ugodowej.

Do zachowania tego terminu wystarczające jest złożenie przed jego upływem do Sądu wniosku o zawiązanie do próby ugodowej, bez względu na to, kiedy pozwanemu zostanie doręczony odpis pozwu .

Wobec tego H. K. (1) wnosząc do Sądu w dniu 8 lipca 2011 r. zawiązanie strony przeciwnej do próby ugodowej[obejmującej roszczenia odszkodowawcze opisane wyżej] doprowadziła do przerwania dwuletniego terminu dochodzenia ich wobec strony pozwanej,

d/ powódka jest współwłaścicielką nieruchomości zlokalizowanej w strefie (...) tzw. obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...), ustanowionego uchwałą nr (...)Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r. Lotnisko zarządzane jest przez stronę pozwaną.

Szkody z tytułu spadku wartości nieruchomości i z tytułu zwrotu kosztów związanych z koniecznością dostosowania budynków do dodatkowych , wprowadzonych przez akt prawa miejscowego wymagań natury akustycznej , pozostają bez wzajemnego na siebie wpływu.

W związku z tym przy ocenie, czy i w jakim rozmiarze właściciel poniósł szkodę na skutek spadku wartości nieruchomości przyjmuje się stan nieruchomości z dnia wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a nie jej stan po dokonaniu ewentualnych nakładów związanych z dodatkową ochroną akustyczną.

Z kolei zwrot kosztów dodatkowych wymagań akustycznych przysługuje tylko w granicach, w jakich konieczność taka wynika z zakwalifikowania budynku do poszczególniej strefy obszaru ograniczonego użytkowania. Odszkodowanie dla którego podstawą jest art. 129 ust. 2 ustawy , przysługuje za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości żądającego odszkodowania,

e/ ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania stanowi jeden z przypadków ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. Fakt wprowadzenia go ze względu na spodziewany poziom hałasu lotniczego niewątpliwie powoduje, że właściciele nieruchomości położonych w jego granicach, w tym również powódka, muszą liczyć się z odpowiednimi niedogodnościami tak w sposobie zagospodarowania, jak i w sposobie ich użytkowania, co w konsekwencji powoduje zawężenie granic prawa własności wskazanych podmiotów.

Okoliczność, że H. K. (1) nie miała zamiaru na ternie swojej nieruchomości budować placówki opiekuńczo - wychowawczej dla dzieci , której wzniesienie było przez postanowienie uchwały na obszarze obejmującym jej nieruchomość wykluczone ; dla przyjętej oceny jest pozbawione znaczenia.

Obecnie nie może ona uprawiać – jak czyniła to przed jej podjęciem warzyw co ma bezpośredni związek z codziennego funkcjonowania lotniska.

Kolejnymi elementami wpływającymi na ograniczenie wartości realności powódki są immisje pochodzące z sąsiedztwa pracującego lotnika oraz swoista , jak to ujął Sąd I instancji „ stygmatyzacja „ jej nieruchomości na rynku z racji właśnie tego rodzaju sąsiedztwa.

Na podstawie wniosków opinii biegłego - rzeczoznawcy majątkowego J. B. , Sąd Okręgowy przyjął , że rozmiar obniżenia tej wartości, w odniesieniu do realności H. K. odpowiada kwocie 77.026 zł,

f/ w odniesieniu do żądania przyznania odszkodowania za konieczność poniesienia kosztów związanych z zapewnieniem właściwego klimatu akustycznego / art. 136 ust. 3 ustawy / niezasadne jest , zdaniem Sądu I instancji stanowisko strony pozwanej zgodnie z którym można go skutecznie dochodzić tylko wówczas , gdy uprzednio takie koszty zostały rzeczywiście przez żądającego poniesione.

Ustawodawca użył, co prawda w art. 136 ust. 3 ustawy określenia także koszty poniesione, co mogłoby wskazywać na koszty już wydatkowane w celu wypełnienia wymagań technicznych. Jednak odwołanie się do art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. oraz słowo „także” wskazują, że jest to tylko jedna ze szkód, które podlegają naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo Ochrony Środowiska .

Celem uregulowań art. 129 i 136 jest ułatwienie osobom poszkodowanym w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania dochodzenia roszczeń odszkodowawczych.

W efekcie uzasadniony jest wniosek, że wskazanie na koszty poniesione w celu spełnienia wymagań technicznych przez istniejące budynki miało wyeliminować spory co do objęcia tych kosztów obowiązkiem naprawienia szkody.

Przepisu 136 ust. 3 nie można zatem traktować jako zawężającego zakres odszkodowania wskazany w art. 129 ust. 2.

Taki wniosek płynie również z uregulowania zawartego w art. 363 § 1 k.c., który daje poszkodowanemu kompetencję do wyboru pomiędzy przywróceniem stanu poprzedniego, a zapłatą kwoty pieniężnej, przy czym ustawa nie przewiduje, aby warunkiem wypłaty kwoty pieniężnej było uprzednie przywrócenie stanu poprzedniego przez poszkodowanego. Obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

W związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, hałasy powodowane działalnością lotniska (...)znacznie przekraczają poziomy dopuszczalne w środowisku zewnętrznym.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu wibroakustyki B. K. wynika, iż budynek zlokalizowany na działce powódki w zakresie zapewnienia właściwego klimatu akustycznego pomieszczeń zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi (wymóg z § 6 pkt 2 załącznika nr (...) do w/w uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2009 r.) nie spełnia wymagań normowych, w odniesieniu do zamontowanej stolarki okiennej i drzwiowej, w związku z czym zachodzi konieczność jej wymiany.

Z opinii biegłego z zakresu budownictwa A. Ś. wynika, że całkowity koszt wymiany istniejącej stolarki na stolarkę o podwyższonej izolacyjności akustycznej w pomieszczeniach w których poziom hałasu jest przekroczony[nie dotyczy to pomieszczeń położonych od strony północnej budynku H. K. (1)] wynosi 12.292,17 zł.

Taką też kwotę jako, pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z działalnością strony pozwanej - zarządcy lotniska Sąd I instancji zasądził na rzecz powódki tytułem zwrotu nakładów potrzebnych na rewitalizację akustyczną budynku,

g/ dlatego też ocenił , że roszczenia powódki są usprawiedliwione do łącznej kwoty 89.318 zł (77.026 zł + 12.292 zł) , a w pozostałym zakresie, jako nieuzasadnione, podlegały oddaleniu.

Roszczenia H. K. (1) miały charakter odszkodowawczy , a zatem bezterminowy. Stały się wymagalne po upływie terminu wyznaczonego dłużnikowi przez wierzyciela do jego spełnienia. Stąd , w rozstrzyganej sprawie , odsetki wobec opóźnienia strony pozwanej , są należne powódce od daty doręczenia spółce stronie pozwanej wezwania do zapłaty tj. od dnia 23 lipca 2011 r.,

h/ na marginesie rozważań , uzupełniając Sąd I instancji wskazał , że nie było w sprawie kwestionowane , że powódka jest współwłaścicielką spornej nieruchomości , a jej udział w niej wynosi 1/3 . Zgodnie jednak z poglądem prezentowanym w judykaturze dochodzenie roszczeń opartych na art. 129 ustawy z 27 kwietnia 2001r w całości przez jednego ze współwłaścicieli znajduje swe umocowanie w art. 209 k.c. jako czynność zachowawcza. Także zawiązanie do próby ugodowej, które warunkuje utrzymanie roszczenia o odszkodowanie w świetle art. 129 ust. 4 ustawy , ma charakter takiej czynności.

W konsekwencji, wobec niedochowania terminu przez pozostałych współwłaścicieli, powódka zachowała prawo także do wystąpienia z pozwem o zapłatę w części także należnej pozostałym współwłaścicielom.

Podstawą orzeczenia o kosztach procesu była norma art. 100 zd. pierwsze kpc . Sąd I instancji dokonał ich stosunkowego rozdzielenia pomiędzy stronami, uwzględniając zakres w jakim każda z nich wykazała zasadność swojego stanowiska prezentowanego w sporze / 44%:56 %].

Apelację od tego wyroku złożyła tylko strona pozwana , obejmując jej zakresem jego punkty :

I , w zakresie w jakim uwzględnione zostało nim roszczenie powódki ponad kwotę 12 292 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2011r do 31 grudnia 2015r i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r do dnia zapłaty. W konsekwencji, zakresem zaskarżenia zostało objęte przyznanie jej świadczenia z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości wraz ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2011r do 31 grudnia 2015r i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r do dnia zapłaty,

III , którym skarżąca została obciążona kosztami sporu należnymi H. K. (1)- w całości oraz

V obciążający apelującą kosztami sądowymi i wydatkami na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie – w całości

We wniosku środka odwoławczego strona pozwana domagała się takiej zmiany objętego apelacją wyroku w następstwie której :

a/ powództwo H. K. (1) zostanie oddalone ponad kwotę 12 292 zł wraz z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie, począwszy od dnia 23 lipca 2011r ,

b/ powódka zostanie obciążona na rzecz skarżącej kwotą 4055 złotych , tytułem kosztów procesu ,

c/ wobec H. K. (1) zostanie orzeczony obowiązek pokrycia na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie kwot : 4 466 zł , tytułem opłaty od pozwu oraz 14 738 , 83 zł z tytułu wydatków związanych z przeprowadzonymi w postępowaniu opiniami biegłych.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia przepisów postępowania , w sposób mający dla treści kwestionowanego wyroku istotne znaczenie , a to :

art. 233 par. 1 kpc wzw z art. 278 par. 1 , kpc , 286 i 227 kpc , jako następstwa oceny , iż złożona w postępowaniu przed Sądem I instancji opinia biegłego J. B. została sporządzona w sposób prawidłowy i może stanowić podstawę dla wydania orzeczenia przez Sąd mimo , że zawiera sprzeczności w porównaniu z uprzednio przygotowanym opracowaniem tego samego biegłego , który wówczas inaczej , na istotnie niższą sumę określił wysokość należnego powódce odszkodowania z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości.

Skarżąca wskazała też na błędy tego opracowania biegłego , które Sąd przyjął za podstawę wyrokowania , przy czym były one zbieżne z błędami , które pozwana spółka wytykała opracowaniu opiniodawcy już przed Sądem I instancji ,

Oparcie się przez Sąd I instancji na wnioskach biegłego rzeczoznawcy majątkowego J. B. prowadziło , zdaniem apelującej, do wadliwych ustaleń faktycznych w zakresie wartości nieruchomości powódki i skali jej spadku w następstwie wydania aktu prawa miejscowego w 2011r ,

- naruszenia prawa materialnego poprzez :

a/ niezastosowania art. 6 kc i uwzględnienia żądania powódki mimo , że roszczenia odszkodowawczego wywodzonego z ograniczenia wartości jej nieruchomości na skutek wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania , nie wykazała,

b/ art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo Ochrony Środowiska w zw z par. 5 pkt 2 i pkt 3 uchwały nr (...)Sejmiku Województwa (...) wobec niezasadnego przyjęcia , że wskazane postanowienie uchwały wprowadza całkowite ograniczenie zabudowy i dotychczasowego wykorzystania nieruchomości w ustanowionej strefie (...) / gdzie znajduje się realność powódki/ mimo , że tak nie jest , a uchwała nie zmienia możliwego komercyjnego zabudowania nieruchomości oponentki procesowej spółki.

To powinno mieć wpływ na zakres ograniczenia jej wartości, prowadząc do zmniejszenia jego skali w porównaniu z tym , który nietrafnie, został przyjęty przez Sąd meriti , jako podstawa przyznanego H. K. (1) roszczenia odszkodowawczego,

c/ art. 455kc w zw z art. 481 par. 1 kc i 363 par. 2 kc jako konsekwencji nieoprawnego nie wzięcia pod uwagę , że o wysokości należnego odszkodowania Sąd orzekł w wydanym wyroku we dług cen z tej daty.- w odniesieniu do obu należnych świadczeń odszkodowawczych.

Wobec tego brak było podstaw do tego, aby początkowy termin naliczenia odsetek był wcześniejszy aniżeli ta data / 9 grudnia 2019r / , skoro ocenił , że „ całą „ szkodę powódki właściwie wyrównywało zasądzone świadczenie, określone ilościowo w orzeczeniu objętym kontrolą instancyjną.

Powołując się na przepis art. 380 kpc strona pozwana domagała się zmiany postanowienia Sądu I instancji odmawiającego przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu szacowania nieruchomości, dla stwierdzenia rozmiaru zmniejszenia wartości nieruchomości H. K. na skutek wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania i przeprowadzenia tego dowodu przed Sądem II instancji , przy czym zakres zadania eksperckiego powinien odpowiadać wnioskowi podanym w żądaniu dowodowym skarżącej.

Powódka, odpowiadając na apelację domagała się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację, Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy strony pozwanej nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu .

Nie można podzielić zadanego z zarzutów na których opiera się jego konstrukcja.

Na wstępie oceny zarzutów procesowych przypomnieć należy ,że rodzaju zarzut jest uzasadniony jedynie wówczas , gdy spełnione zostaną równocześnie dwa warunki.

Strona odwołująca się do niego wykaże , że rzeczywiście sposób postępowania Sądu naruszał indywidualnie oznaczoną normę [normy] formalne. Jednocześnie nieprawidłowość ta doprowadziła do następstw , które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Nieco inaczej kwestię tę ujmując, zarzut procesowy jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, jeżeli zostanie dowiedzione , że gdyby nie potwierdzone błędy proceduralne Sądu niższej instancji , orzeczenie kończące spór stron miałyby inną treść.

Wskazując na te generalne stwierdzenia, za chybiony należy uznać stawiany przez pozwaną spółkę zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonych dowodów , w tym w szczególności opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości - rzeczoznawcy majątkowego J. B. (2) , w oparciu o opracowania którego - opinie: zamienną , ustną , złożoną na rozprawie oraz uzupełniającą na piśmie , stanowiącą odpowiedź na dalsze zarzuty pozwanej, Sąd I instancji określił wysokość odszkodowania należnego powódce za obniżenie wartości nieruchomości, położonej przy ul. (...) w K..

Skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwa powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo , że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można , w zakresie ustaleń , wyprowadzić równie logiczne , chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski , to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc , pomimo to , nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To, w jaki sposób strona pozwana motywuje jego realizację , wyklucza uznanie go za uzasadniony.

W miejsce rzeczowej, opartej na wskazanych wyżej kryteriach krytyki sposobu oceny wskazanych wyżej wypowiedzi opiniodawczych biegłego J. B. , skarżąca ogranicza się do powtórzenia tych samych zarzutów jakie formułowała wobec nich , w szczególności opinii określonej przez jej autora jako zamienna / k. 511-551 akt/ przed Sądem Okręgowym , a na które biegły odpowiedział zarówno wypowiadając się ustnie na rozprawie w dniu 29 września 2019r -/ por k. 552 akt / , wyjaśniając w szczególności przyczyny wydania opinii zamiennej , w której w porównaniu z poprzednią / k. 384-480 akt/ , istotnie zwiększył ustaloną uprzednio skalę ograniczenia wartości nieruchomości powódki z powodu wprowadzenia na obszarze jej położenia obszaru ograniczonego użytkowania .

W ramach tej wypowiedzi wskazał w sposób przekonujący przyczyny tej zmiany , która nota bene nastąpiła w reakcji na zarzuty powódki do wniosków opinii złożonej poprzednio.

W opinii uzupełniającej na piśmie / k. 643-644 akt / taka numeracja kart wynika z mylnego nie wszycia tego dokumentu przez Sąd I instancji według kolejności / stanowiącej odpowiedź biegłego na dalsze zarzuty strony pozwanej / przy czym biegły myli stronę postępowania na której zarzuty odpowiada / , wyjaśnia on , także w sposób dla Sądu przekonujący , merytoryczne przesłanki , które zdecydowały o przyjętych przez niego podstawach określenia rozmiaru zmniejszenia wartości realności H. K. (1).

W tych okolicznościach , wbrew stanowisku skarżącej , stawiającej oceniany zarzut , Sąd I instancji był uprawniony do oceny tego dowodu jako mającego walor wiarygodności , tym bardziej , że w tej części motywów zaskarżonego wyroku ,

która została poświęcona ocenie dowodów , wskazał podstawy dla takiej właśnie oceny wypowiedzi opiniodawczych tego biegłego / por. k. 580 akt/ .

Zatem usprawiedliwionym jest wniosek , że argumentacja powołana przez skarżącą spółkę, mająca wspierać weryfikowany zarzut, stanowi jedynie dowolną polemikę z oceną Sądu I instancji , będąc tylko wyrazem niezadowolenia strony z treści wniosków , które sformułował ekspert w swoich opracowaniach , przyjętych przez Sąd za podstawę ustaleń To , jak wskazano wyżej , nie jest wystarczające dla podzielenia tego zarzutu.

W tym kontekście dodatkowej oceny przez Sąd Odwoławczy wymaga złożony przez stronę pozwaną w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego rzeczoznawcy majątkowego , mającej określić skalę zmniejszenia się wartości nieruchomości oponentki procesowej , za pośrednictwem metody opisanej w żądaniu dowodowym.

Wniosek ten podlegał oddaleniu w odwołaniu się do normy art. 381 kpc albowiem był wnioskiem procesowo spóźnionym.

Jak wynika bowiem z zapisu dźwiękowego rozprawy przed Sądem I instancji z dnia 9 grudnia 2019r - bezpośrednio poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku / por. także zapis skrócony k. 967 v akt /, obecny na niej profesjonalny pełnomocnik spółki nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej , co biegły mgr inż. J. B. (2) specjalności .

Zażądał natomiast wezwania tego opiniodawcy na rozprawę w celu zadawania mu /kolejnych/ pytań , którego to postulatu Sąd Okręgowy nie uwzględnił / w warunkach gdy biegły na piśmie odniósł się do stawianych już uprzednio przez te stronę zarzutów.

Stąd należy uznać , że wniosek dowodowy złożony w apelacji nie jest następstwem decyzji procesowej Sądu niższej instancji o odmowie jego uwzględnienia . Sąd Odwoławczy zatem nie jest uprawniony do przeprowadzania wnioskowanej w apelacji strony pozwanej oceny poprawności decyzji o nie dopuszczeniu tego dowodu.

Stąd przyjęcie , że wniosek o jego przeprowadzenie jest formułowany po raz pierwszy na etapie postępowania apelacyjnego , ze skutkiem procesowym o jakim była już wyżej mowa.

W warunkach , gdy podnoszona przez skarżącą wada w zakresie oceny zgromadzonych dowodów dotyczyła tylko opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego J. B. (2) , a łączący się z nim ściśle zarzut nieprawidłowości ustaleń w zakresie określenia rozmiaru zmniejszenia się wartości nieruchomości powódki i w konsekwencji określenia wysokości należnego jej z tego tytułu odszkodowania , był motywowany li tylko tym , iż Sąd Okręgowy oparł negowaną przez spółkę tę część ustaleń faktycznych na wnioskach opracowań autorstwa mgr inż. J. B. (2),

Sąd II instancji , nie dzieląc także tak motywowanego zarzutu nieprawidłowości ustaleń, przyjmuje fakty skostatowane przez Sąd Okręgowy za własne.

Odwołując się do nich , nie można uznać za trafny także żadnego z podniesionych przez (...) Port Lotniczy im. (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w B. , zarzutów materialnych.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 kc , w pierwszej kolejności zauważyć należy , iż skarżąca nie powołała żadnej argumentacji mającej go wspierać , albowiem nie może za taką być uznana rozwinięta szeroko pod względem redakcyjnym , polemika z podstawami faktycznymi przyjętymi przez biegłego J. B. (2) dla sformułowania wniosków co do rozmiaru obniżenia wartości nieruchomości powódki z powodu znalezienia się jej realności w strefie (...) obszaru ograniczonego użytkowania.

Stąd usprawiedliwionym jest wniosek , że podnoszonej wady skarżąca upatruje w nieprawidłowo dokonanych ustaleniach, dotyczących wysokości należnego H. K. (1) odszkodowania.

Tymczasem , jak wynika z ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego /przyciążanie przykładów którego w tym miejscu z przyczyn teleologicznych jest zbędne / uzasadnieniem dla zarzutu materialnego nie może być argumentacja wywodzona z twierdzonej nieprawidłowości w zakresie ustaleń faktycznych. Nieprawidłowość materialna, w postaci niewłaściwego zastosowania lub niezastosowania normy tego rodzaju, może być weryfikowana tylko w warunkach oparcia tej oceny na nie budzącym wątpliwości i nie podważanym przez stronę - autorkę zarzutu - stanie faktycznym ustalonym w rozstrzyganej sprawie.

Już z tej przyczyny omówiony zarzut należało ocenić jako niezasadny.

Nietrafnie apelującą podnosi zarzut naruszenia art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska w z par 5 pkt 2 i 3 uchwały Sejmiku Województwa (...) z 25 maja 2009r.

Zważywszy na argumentację , którą pozwana spółka powołała dla jego uzasadnienia , odwołując się tylko do tego , iż Sąd I instancji , przyznając odszkodowania powódce pominął , że uchwała wprowadzająca, także w granicach nieruchomości H. K. (1), obszar ograniczonego użytkowania, nie wyłączała na tym terenie jakiegokolwiek zabudowy ani też nie wprowadzała ograniczeń wpływających limitująco na zakres i sposób dotychczasowego użytkowania znajdujących się w strefie nieruchomości.

To stanowisko skarżącej nie jest uzasadnione , gdyż w zupełności pomija to , iż jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd meriti nie powiązał oceny o częściowej zasadności roszczenia H. K. (1) wywodzonego z ograniczenia wartości nieruchomości przy ul. (...) w K. z tym , że zostało wprowadzone uchwałą Sejmiku ograniczenie w możliwości jej zabudowy ale przyjmując , iż deprecjacja wartości realności powódki jest następstwem szeroko rozumianych emisji lotniskowych których natężenie ponadnormatywne zdecydowało o wprowadzeniu strefy. Musi ona je znieść w nadmiernym rozmiarze / intensywności/, co przekłada się na ograniczenie jej prawa własności.

Drugim czynnikiem, prowadzącym do efektu zmniejszenia wartości było to , że w ramach reguł rządzących rynkiem nieruchomości sąsiedztwo lotniska ogranicza / „stygmatyzuje „ / nieruchomość powódki , wpływając na zmniejszenie wartości przy ewentualnej próbie jej sprzedaży.

/ por. w tej materii także , powołane jedynie dla przykładu , wyrażające podobne stanowisko , judykaty Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 , sygn. III CZP 128/09 , z dnia 25 maja 2012, sygn. I CSK 509/11 oraz z dnia 23 marca 2018r , sygn.II CSK 306/17 - wszystkie powołane za zbiorem Legalis/.

W motywach ocenianego zarzutu skarżąca wprawdzie podnosi , że wprowadzenie strefy ograniczonego użytkowania nie przyniosło za sobą ograniczeń w zakresie ewentualnej komercyjnej zabudowy realności H. K. (1) ale nie przedstawia ani żadnej argumentacji ani dowodów prowadzących do podważenia stanowiska Sądu I instancji co do wpływu obu wskazanych czynników na zmniejszenie wartości przedmiotu jej własności.

Tak motywowany zarzut należało zatem odeprzeć .

Nie ma też racji apelująca spółka , formułując zarzut naruszenia art. 455 kc w zw z art. 481 par 1 i 363 par. 2 kc

Sprowadza się on do tezy , że odszkodowanie [o ile jest ono w zakresie kwestionowanym w apelacji jednak powódce należne] powinno być przyznane wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi dopiero od daty wyrokowania przez Sąd Okręgowy.

W pierwszej kolejności zauważyć należy , iż stanowisko pozwanej w odniesieniu do tego od jakiej daty początkowej świadczenie odszkodowawcze powódki ma być powiększone o ustawowe odsetki / odsetki ustawowe za opóźnienie / nie jest spójne.

Pozwana kwestionuje wyrok tylko w odniesieniu do części należności odszkodowawczej [nie negując świadczenia mającego kompensować H. K. (1) szkodę z tytułu kosztów na dostosowanie elementów budynku mieszkalnego do nowych wymagań komfortu akustycznego] Ale nie kwestionuje ona także rozstrzygnięcia w taje części, w której wraz

z tym świadczeniem Sąd I instancji zasądził w taki sam sposób - jak negowany w ramach ocenianego zarzutu - od niego odsetki ustawowe i ustawowe za opóźnienie - począwszy od 23 lipca 2011r

Zasadniczą jednak przyczyną uznania , że stawiany zarzut nie jest trafny jest to , że zgodnie z normą art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r roszczenie o naprawienie szkody , której przesłanki wskazuje jej ust. 2 , powstaje już w dniu wejścia w życie aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia prowadzące do zmniejszenia wartości nieruchomości i wynikającego stąd uszczerbku dla jej właściciela.

Poszkodowany może niezwłocznie domagać się od podmiotu odpowiedzialnego za jego wyrównanie spełnienia świadczenia indemnizacyjnego , przy czym wymagalność tego roszczenia , jako z natury bezterminowego, zależy od wezwania do jego spełnienia. W rozstrzyganej sprawie niespornie takie wezwanie pozwana otrzymała w dniu 23 lipca 2011r.

Od daty skutecznego wezwania , podmiot zobowiązany do odszkodowania pozostaje w opóźnieniu z jego spełnieniem , a zatem zobligowany jest także do zapłaty odsetek za cały jego okres, skoro utrzymując ten stan i nie wyrównując szkody , korzysta z pieniędzy , które powinien był przeznaczyć na spełnienie swojego obowiązku.

W przypadku pozwanej spółki zarządzającej lotniskiem od lat , już wówczas , dysponując doświadczeniem w sposobie regulacji sporów odszkodowawczych z właścicielami sąsiadujących z lotniskiem nieruchomości.

W odwołaniu się do niego powinna była odpowiednio oszacować szkodę powódki z racji ograniczenia wartości przedmiotu jej własności , wypłacając stosowne świadczenie wyrównawcze z tego tytułu, chociażby w części odpowiadające rzeczywiście należnego właścicielowi,

Oczekiwanie przez nią na wynik sporu sądowego nie może , z rozważanego punktu widzenia, preferować jej oceną , że świadczenie odsetkowe w zakresie początkowej daty jego płatności jest pochodną daty wyrokowania o odszkodowaniu przez Sąd .

/ por. także w tej materii , podzielane przez Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym sprawę stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 14 lipca 2016r , sygn. III CSK 170/16 , powołanym za zbiorem Legalis /.

Z podanych przyczyn , w uznaniu , iż żaden podnoszonych przez pozwaną zarzutów nie jest trafny , opartą na nich apelację Sąd Apelacyjny oddalił , na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 129 ust. 2 i 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r Prawo ochrony środowiska [jedn. tekst DzU z 2020 poz. 1219].

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego była norma art. 98 par. 1 i 3 kpc w zw z art. 391 par. 1 kpc i wynikająca z niego dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu , zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna wygrywającej H. K. (1) od przerywającej strony pozwanej , zważywszy , iż koszty te wyczerpywały się wynagrodzeniu pełnomocnika będącego adwokatem , zostały ustalone jako pochodna wskazanej w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia , na podstawie par. 2 pkt 6 w zw. z par. 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 DzU z 2015 poz. 1800].

SSA Grzegorz Krężolek